

Arrest

nr. 178 496 van 28 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 15 september 2016 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 juli 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende, via een op 26 april 2016 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 29 juli 2016 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 16 augustus 2016 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.04.2016 werd ingediend door :

[B.B.K.] [...]

wettelijk vertegenwoordiger van:

[B.A.] [...]

nationaliteit: Nepal

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste asielaanvraag werd afgesloten op 20.07.2007 met een ‘procedure gesloten’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot 31.07.2015, datum waarop ze voor de tweede maal asiel aanvroeg. Haar tweede asielaanvraag werd afgesloten op 22.02.2016 met een beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter weerom geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – namelijk één jaar en elf maanden voor de eerste en zeven maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat zij vreest voor haar leven en haar fysieke integriteit indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst omdat zij bedreigd wordt door haar echtgenoot, doch zij legt onvoldoende bewijs voor om deze bewering te staven. Ter staving legt betrokkene een attest voor vanwege haar advocaat Dr. [B.K.K.]. Echter, het gaat hier louter om een verklaring vanwege haar advocaat die niet wordt gestaafd door officiële stukken die de beweringen ondersteunen. Deze verklaring opgesteld door haar advocaat kan dan ook niet aanvaard worden gezien het feit dat deze verklaring niet gepaard gaat met bewijsstukken die de loutere bewering ondersteunen en gezien het gesolliciteerde karakter van deze verklaring die in functie van betrokkene werd opgesteld. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van objectief bewijs te leveren. De loutere verklaring dat betrokkene vreest voor haar leven en haar fysieke integriteit volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat zij niemand meer heeft om op terug te vallen in haar land van herkomst. Zij verwijst hiervoor naar de verklaring opgesteld door haar advocaat te Nepal dr.[B.K.K.]. Echter, zoals reeds aangehaald gaat het hier om een loutere verklaring die niet gestaafd wordt met objectieve bewijsstukken die de loutere beweringen onderbouwen. Deze verklaring kan dan ook niet weerhouden worden daar het om een loutere verklaring gaat die bovendien een gesolliciteerd karakter heeft daar ze in functie van betrokkene werd opgesteld. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen vrienden, familie of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging

tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 35 jaar in Nepal en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat haar woning in Nepal door de aardbeving in april 2015 compleet vernield en onbewoonbaar werd. Ze haalt aan dat ze geen middelen heeft om een nieuw huis te bouwen of zich van een nieuw onderkomen te voorzien. Bij een terugkeer naar Nepal zou ze letterlijk op straat komen te staan. Echter, het lijkt onwaarschijnlijk dat betrokkene geen vrienden, kennissen of familie meer zou hebben in Nepal, waar zij geboren en getogen is en waar haar hele familie verblijft, en waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven. Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene op straat terecht zou komen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Het feit dat haar kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf, met uitzondering van de periode van 01.09.2015 tot 22.02.2016.. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene zelf is die de belangen van haar kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat haar zoon reeds sinds 2008 in België zou verblijven en niet meer vertrouwd zou zijn met de taal en cultuur van Nepal waardoor het bijzonder moeilijk zou zijn voor hem om zijn opleiding daar verder te zetten. Echter, verzoekster maakt het niet aannemelijk dat haar zoon niet meer vertrouwd zou zijn met de taal en cultuur van Nepal noch dat hij een zodanige taal – en culturele achterstand zou hebben dat hij in Nepal niet meer zou kunnen aansluiten op school. Haar zoon is geboren in Nepal en bracht zijn eerste acht levensjaren in Nepal door. Bovendien is verzoekster zelf geboren en getogen in Nepal en hebben zowel zij als haar zoon de Nepalese nationaliteit. Er mag dan ook van uitgegaan worden dat verzoekster haar zoon tot op zekere hoogte de Nepalese taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat zij nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en dat ze dus moet hebben beseft dat haar verblijf en dat van haar zoon in België slechts voorlopig was. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene niet aantoont dat zij zelf de Nederlandse taal voldoende machtig is. Zij legt namelijk slechts één evaluatierapport Nederlandse taallessen voor en dit meldde 'niet geslaagd'. Dit ondermijnt verder haar bewering dat haar zoon de Nepalese taal niet machtig zou zijn. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2005 te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich het grootste deel van die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien wist betrokkene dat het om een precair verblijf ging in het kader van haar asielprocedure en dat ze bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Bovendien werd haar op 05.11.2007, op 08.10.2008, op 17.09.2012, op 13.03.2014 en op 26.02.2016 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

De advocaat van betrokkene haalt aan dat betrokkene in de praktijk gedoogd in België heeft verbleven gedurende een ruime periode en dat betrokkene zich daarom in buitengewone omstandigheden zou bevinden. Echter, betrokkene heeft echter op 05.11.2007, op 08.10.2008, op 17.09.2012, op 13.03.2014 en op 26.02.2016 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend waarin haar geboden werd het Rijk te verlaten omdat zij zich hier illegaal bevond. Betrokkene diende vrijwillig gevolg te geven aan deze bevelen om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat zij een onevenredig nadeel zou lijden bij een terugkeer omdat zij geen plaats heeft om haar hebben en houden achter te laten, omdat zij haar bindingen met België zou moeten doorknippen en omdat ze de elementen van integratie zou verliezen. Echter, betrokkene toont dit niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is gekomen met de politionele of gerechtelijke overheden en nooit iemand op enigerlei wijze last bezorgd zou hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene hier volkomen geïntegreerd zou zijn, dat ze sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering en tal van sociale bindingen, dat zij België als haar thuisland zou beschouwen, dat zij zich de Belgische gewoonten zou trachten eigen te maken, dat zij Nederlands probeerde te leren, dat zij ervan overtuigd zou zijn dat kennis van de taal de sleutel tot integratie vormt, dat zij reeds goed Nederlands zou spreken, dat ze het Nederlands zou gebruiken in haar vele dagelijk[s]e sociale contacten, dat ze volledig ter beschikking zou staan van de arbeidsmarkt, dat zij een gemotiveerde en geschoolde arbeidskracht zou zijn, dat zij bereid zou zijn elk werk te aanvaarden dat haar wordt aangeboden, dat ze tal van sociale bindingen zou hebben, dat ze zich zou inzetten voor de Nepalese gemeenschap in België en dat ze een evaluatierapport Nederlan[d]se taallessen voorlegt, haar Nepalees diploma, een arbeidsovereenkomst d.d. 04.03.2016, één getuigenverklaring en een krantenartikel) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt moet worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

"[...]"

Eerste onderdeel van het middel:

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat het langdurig verblijf van verzoekster in België, welk op zich niet wordt betwist of weerlegd, onmogelijk kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid, aangezien verzoekster zelf verantwoordelijk zou zijn voor deze situatie, zij zich in illegaal verblijf zou hebben genesteld en zij geen gevolg gaf aan de bevelen om het grondgebied te verlaten welke haar werden betekend.

"Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2005 te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich het grootste deel van die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien wist betrokkene dat het om een precair verblijf ging in het kader van haar asielprocedure en dat ze bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Bovendien werd haar op 05.11.2007, op 08.10.2008, op 17.09.2012, op 13.03.2014 en op 26.02.2016 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie."

Volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris staat het illegaal karakter van het verblijf van verzoekster op het Belgisch grondgebied er aldus aan in de weg dat de lange duur van haar verblijf als buitengewone omstandigheid in overweging zou kunnen worden genomen.

Nochtans kan nergens in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden gelezen dat een vreemdeling die een aanvraag op grond van deze wetbepaling indient, tevoren reeds legaal diende te verblijven of een bevel om het grondgebied te verlaten diende op te volgen opdat zijn aanvraag ontvankelijk zou kunnen zijn, minstens opdat de lange duur van het verblijf in overweging zou kunnen worden genomen als buitengewone omstandigheid.

In de bestreden beslissing wordt nochtans deze stelling door de gemachtigde van de Staatssecretaris gehanteerd en wel op dwingende wijze.

Zeer duidelijk stelt de bestreden beslissing:

"De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie." (onderlijning toegevoegd)

Verzoekster wijst erop dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om humanitaire redenen per definitie steeds vreemdelingen betreft die op illegale wijze in het Rijk verblijven, wat het gevolg is van hun eigen houding en keuzes.

Verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad van State nr. 226.401 dd. 12 februari 2014, waarin de Raad van State overwoog:

"(...) Al gaat niet aan elke aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een onafgebroken periode van illegaal verblijf vooraf de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt terecht dat dergelijke aanvraag in de regel wordt gedaan door vreemdelingen die op illegale wijze in het Rijk verblijven, wat het gevolg is van hun eigen houding en keuzes zodat het in de aanvankelijk bestreden beslissing gebruikte motief voor alle aanvragen kan worden gebruikt. (...)"

Door in casu de lange verblijfsduur van verzoekster op het Belgisch grondgebied niet te betwisten, doch te oordelen dat deze onmogelijk aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid om de enkele reden dat dit verblijf illegaal was, verzoekster bevelen om het grondgebied te verlaten niet opvolgde en zij dus zelf voor haar situatie verantwoordelijk zou zijn, voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris op dwingende wijze voorwaarden toe aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en wordt de bestreden beslissing niet correct en afdoende gemotiveerd.

De bestreden beslissing schendt derhalve artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, minstens de materiële motiveringsplicht gezien in het licht van deze wetbepaling.

Tweede onderdeel van het middel:

De gemachtigde van de Staatssecretaris verklaarde het regularisatieverzoek van verzoekster onontvankelijk omdat de erin aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden

vormen welke haar toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te doen overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet en dit in afwijking van de "gewone" procedure.

Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stelt verzoekster echter vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet miskent.

In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat de elementen met betrekking tot de integratie van verzoekster, die zij eveneens uitdrukkelijk aanvoerde als buitengewone omstandigheid, niet verantwoordend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

"De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene hier volkomen geïntegreerd zou zijn, dat ze sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering en tal van sociale bindingen, dat zij België als haar thuisland zou beschouwen, dat zij zich de Belgische gewoonten zou trachten eigen te maken, dat zij Nederlands probeerde te leren, dat zij ervan overtuigd zou zijn dat kennis van de taal de sleutel tot integratie vormt, dat zij reeds goed Nederlands zou spreken, dat ze het Nederlands zou gebruiken in haar vele dagelijkse sociale contacten, dat ze volledig ter beschikking zou staan van de arbeidsmarkt, dat zij een gemotiveerde en geschoolde arbeidskracht zou zijn, dat zij bereid zou zijn elk werk te aanvaarden dat haar wordt aangeboden, dat ze tal van sociale bindingen zou hebben, dat ze zich zou inzetten voor de Nepalese gemeenschap in België en dat ze een evaluatierapport Nederlandse taallessen voorlegt, haar Nepalees diploma, een arbeidsovereenkomst d.d. 04.03.2016, één getuigenverklaring en een krantenartikel) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris behoren deze elementen dus uitsluitend tot de gegrondheid en worden zij niet behandeld in de fase van het onderzoek naar de buitengewone omstandigheden.

Nochtans kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari 2000).

Het is evenmin uitgesloten dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998).

Door de door verzoekster aangehaalde elementen van verblijf en integratie zondermeer en principieel af te wijzen als irrelevant ter beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden, wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers niet dat deze elementen effectief werden onderzocht in het kader van de beoordeling van de "buitengewone omstandigheden" en de ontvankelijkheid van het verzoek.

Terzake dient een duidelijk onderscheid worden gemaakt tussen enerzijds het onvoldoende of "te licht" bevinden van de elementen van integratie om deze te aanvaarden als buitengewone omstandigheden, en hetgeen een effectief onderzoek van deze elementen impliceert, en anderzijds het niet onderzoeken van dergelijke elementen vanuit de motivering dat zij enkel relevant zijn voor een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich tot het laatste heeft beperkt, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 9bis Vreemdelingenwet en het daarin vervatte begrip van de buitengewone omstandigheden.

Minstens wordt de bestreden beslissing op deze wijze niet afdoende gemotiveerd.

Het dient eveneens te worden opgemerkt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen definitie bevat van het begrip "buitengewone omstandigheden" noch een omschrijving of opsomming geeft van de elementen die tot de "gegrondheid" zouden behoren.

Nergens wordt door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gesteld dat aangevoerde elementen van verblijfsduur of integratie uitsluitend tot de gegrondheid van de aanvraag zouden behoren en derhalve niet dienen te worden onderzocht in het licht van de buitengewone omstandigheden.

Integendeel somt artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in §2 een aantal elementen op die niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard.

De verblijfsduur en integratie zijn niet in dit lijstje opgenomen, zodat het duidelijk is dat de wetgever deze elementen niet a priori als mogelijke buitengewone omstandigheden heeft willen uitsluiten.

Uit de motivering van de bestreden beslissing kan niet afgeleid worden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in casu heeft onderzocht of de concreet door verzoekster in haar aanvraag aangevoerde elementen van integratie al dan niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden.

Het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris beschikt over een ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid inzake het al dan niet aanvaarden van buitengewone omstandigheden, ontslaat hem niet van de verplichting om in concreto te motiveren waarom de aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden in aanmerking worden genomen.

Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan immers niet worden afgeleid dat elementen van integratie principieel uitgesloten zijn om als buitengewone omstandigheid te kunnen gelden zodat een specifieke en concrete motivering zich opdringt.

Door derhalve verzoeksters verblijf in België, haar integratie en de in België opgebouwde banden principieel niet in aanmerking te nemen, voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris voorwaarden toe aan de wet en wordt artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Derde onderdeel van het middel:

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat verzoekster ruim 35 jaar in Nepal heeft verbleven, en haar verblijf in België, integratie en opgebouwde banden bijgevolg geenszins vergeleken kunnen worden met haar relaties in het land van herkomst.

Door de bestreden beslissing op deze redengeving te steunen, miskent de gemachtigde van de Staatssecretaris artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis Vreemdelingenwet stelt immers dat de aanvrager buitengewone omstandigheden dient aan te tonen als voorwaarde voor de ontvankelijkheid van de in België bij de burgemeester van zijn verblijfplaats ingediende aanvraag.

De wet geeft geen definitie van deze 'buitengewone omstandigheden' en somt enkel in §2 een aantal elementen op die niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard.

Nergens echter bepaalt artikel 9bis Vreemdelingenwet een minimale verblijfsduur in België die de verzoeker dient te bewijzen opdat zijn aanvraag ontvankelijk zou kunnen zijn.

Door derhalve verzoeksters verblijf in België, haar integratie en de in België opgebouwde banden principieel niet in aanmerking te nemen omwille van een aanzienlijk verschil in verblijfsduur in respectievelijk het land van herkomst en België, voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris voorwaarden toe aan de wet en wordt artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Vierde onderdeel van het middel:

De gemachtigde van de Staatssecretaris verklaarde het regularisatieverzoek van verzoekster onontvankelijk omdat de erin aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden

vormen welke haar toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te doen overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet en dit in afwijking van de "gewone" procedure.

Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stelt verzoekster echter vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet miskent.

Verzoekster meent te mogen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State betreffende het begrip 'buitengewone omstandigheden' zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996 TVR. 1997, 385)

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR. 1997, 29).

In de 11de alinea van de motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" gelijk met "onoverkomelijk nadeel".

Op deze wijze wordt het begrip "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet miskend, nu dit niet vereist dat de in België verblijvende aanvrager van een verblijfsmachtiging een "onoverkomelijk nadeel" zou aantonen, doch wel "buitengewone omstandigheden" die een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de beoogde verblijfsmachtiging aan te vragen hetzij onmogelijk, hetzij bijzonder moeilijk maken waardoor van de aanvrager een buitengewone inspanning zou worden gevraagd.

Verzoekster verwijst naar vaststaande rechtspraak welke aanvaardt dat het voldoende is om aan te tonen dat, met inachtnaam van alle omstandigheden, een aanvraag in het buitenland een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR. 1997, 385).

Door de door verzoekster aangehaalde elementen te toetsen aan het veel enger criterium van het onoverkomelijk nadeel, miskent de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en in het bijzonder het aldaar gehanteerde criterium van de buitengewone omstandigheden.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Vijfde onderdeel van het middel:

Ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van haar aanvraag (buitengewone omstandigheden) verwees verzoekster naar het feit dat haar huis in Nepal volledig verwoest werd door de aardbeving van 2015 en legde hiervan ook bewijsstukken voor.

Voorts argumenteerde zij[...] niet te beschikken over de nodige middelen om hetzij het huis herop te bouwen, hetzij een nieuw onderkomen te verwerven, waardoor zij bij een terugkeer naar Nepal op straat zou komen te staan.

De gemachtigde van de Staatssecretaris oordeelde dat dit element niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid, enerzijds omdat het onwaarschijnlijk lijkt dat verzoekster geen vrienden, kennissen of familie meer zou hebben in Nepal bij wie zij zou kunnen verblijven en anderzijds omdat zij een beroep zou kunnen doen op de Internationale Organisatie voor Migratie en haar Reïntegratiefonds.

Deze motivering kan echter niet volstaan in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de betekenis die aan het begrip 'buitengewone omstandigheden' dient te worden gegeven.

Met de hoger aangehaalde motivering geeft de gemachtigde van de Staatssecretaris weliswaar aan dat een terugkeer van verzoekster naar Nepal teneinde aldaar de beoogde verblijfsmachtiging aan te vragen niet volstrekt onmogelijk is, doch als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet dienen ook die elementen in aanmerking te worden genomen die een dergelijke

terugkeer bijzonder moeilijk maken en van de betrokken vreemdeling een buitengewone inspanning zouden vereisen.

Zelfs indien de zienswijze van de gemachtigde van de Staatssecretaris wordt aangenomen en een terugkeer niet absoluut onmogelijk zou zijn, blijft het een feit dat de noodzaak om bij een terugkeer beroep te moeten doen op derden, hetzij op de International Organisatie voor Migratie, betekent dat van verzoekster een buitengewone inspanning wordt gevergd, zodat zij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangetoond.

Minstens is de motivering van de bestreden beslissing op dit punt, niet afdoende in het licht van het begrip 'buitengewone omstandigheden' in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet."

3.2. Verweerder repliceert als volgt:

"In een eerste onderdeel van het middel, stelt verzoekende partij dat de gemachtigde voorwaarden heeft toegevoegd aan artikel 9bis Vw.

Verwerende partij betwist dat de gemachtigde voorwaarden heeft toegevoegd aan artikel 9bis Vw. De gemachtigde wijst er in de bestreden beslissing enkel op dat het loutere feit dat verzoekende partij reeds lang in België verblijft, niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Hoogstens is de formulering wat ongelukkig, maar hieruit concluderen "dat de verblijfsduur onmogelijk een buitengewone omstandigheid is om de enkele reden dat dit verblijf illegaal was", is niet terecht.

In een tweede onderdeel van het middel stelt verzoekende partij dat de gemachtigde het begrip 'buitengewone omstandigheden' miskent omdat elementen van integratie die als buitengewone omstandigheden werden aangevoerd door verzoekende partij, door de gemachtigde niet werden aanvaard omdat zij niet verantwoord dat de aanvraag om machtiging in België werd ingediend.

In antwoord op deze kritiek laat verwerende partij gelden dat de "buitengewone omstandigheden" niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

Verweerder laat gelden dat uit art. 9 van de Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde Staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris dus na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de ingeroepen elementen van integratie niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend.

Deze motivering is, in het licht van de door de verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in de aanvraag voornamelijk te verwijzen naar de in België opgebouwde integratie, heeft de verzoekende partij immers nog niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend.

Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoord worden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

Uit lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij van mening is dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd omdat de aangehaalde elementen van integratie als irrelevant werden afgewezen gezien zij tot de gegrondheidsfase zouden behoren en dat deze niet werden onderzocht in het kader van een beoordeling van de buitengewone omstandigheden.

Zoals hierboven reeds uiteengezet, heeft verzoekende partij echter niet aannemelijk kunnen maken dat de verblijfsaanvraag niet via de reguliere procedure kon worden ingediend en is de motivering van de bestreden beslissing wel degelijk pertinent en daadkrachtig.

In een derde onderdeel van het middel stelt de verzoekende partij nogmaals dat artikel 9bis Vw wordt miskend door de gemachtigde. Volgens verzoekende partij heeft de gemachtigde de opgebouwde sociale banden niet in aanmerking genomen omwille van een aanzienlijk verschil in verblijfsduur in het land van herkomst en in België en heeft de gemachtigde op die manier voorwaarden toegevoegd aan artikel 9bis Vw.

Verwerende partij werpt op dat uit het gegeven dat er in de bestreden beslissing op wordt gewezen dat de duur van het verblijf in Nepal niet kan worden vergeleken met het verblijf in België, door verzoekende partij onterecht wordt afgeleid dat een minimale verblijf[s]duur vereist zou zijn opdat de aanvraag onvankelijk zou worden bevonden.

In een vierde onderdeel van het middel herhaalt verzoekende partij dat de gemachtigde artikel 9bis Vw en in het bijzonder het begrip buitengewone omstandigheden, heeft miskend.

Verwerende partij heeft hierboven reeds op de grieven van verzoekende partij inzake de buitengewone omstandigheden geantwoord.

In een vijfde onderdeel van het middel voert verzoekende partij aan dat voor haar een terugkeer naar Nepal om aldaar een aanvraag om machtiging te doen niet absoluut onmogelijk is, maar wel een buitengewone inspanning zou vereisen. De motivering van de bestreden beslissing zou niet afdoende zijn.

Verwerende partij heeft reeds op de grieven van verzoekende partij geantwoord.

Verwerende partij besluit dan ook dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.”

3.3. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De voorziene motivering dient bijgevolg pertinent en draagkrachtig te zijn (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 150 - 161).

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onder meer aanvoerde dat het voor haar zeer moeilijk is om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post omdat zij reeds vele jaren ononderbroken in België verblijft. Verweerder heeft in antwoord op dit gegeven in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoekster wist dat zij slechts in België kon verblijven tijdens de behandeling van haar asielaanvraag en dat zij het Rijk diende te verlaten indien deze aanvraag werd afgewezen. Hij heeft verder uiteengezet dat verzoekster twee maal een asielaanvraag indiende, dat beide aanvragen werden afgewezen en dat de behandelingstermijn van deze procedures niet onredelijk lang was. Daarnaast heeft hij gesteld dat het gegeven dat er “een

zekere behandelingsperiode is” verzoekster *“ipso facto geen recht op verblijf [geeft].* Hij heeft er voorts op gewezen dat aan verzoekster meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en dat zij de verplichting had om hieraan gevolg te geven. Tevens heeft hij gemotiveerd dat haar langdurig verblijf *“dus onmogelijk”* kan worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid omdat *“betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie”.*

Het staat niet ter discussie dat bij de beoordeling van de vraag of een bepaalde situatie kan worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dient te worden beoordeeld of deze situatie kan worden beschouwd als een omstandigheid die het voor de vreemdeling die een verblijfsmachtiging in België wenst in te dienen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maakt om deze aanvraag via de reguliere procedure – en dus via de diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of plaats van ophoud in het buitenland – te doen (cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.847). Uit de uiteenzetting van verweerder kan evenwel niet worden afgeleid waarom hij van oordeel is dat verzoeksters langdurig verblijf niet wordt beschouwd als een reden die het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maakt om haar aanvraag via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in te dienen. De door verweerder verstrekte toelichting omtrent de procedures die verzoekster instelde en de bestuurlijke beslissingen die in het verleden werden genomen laat op zich namelijk geenszins toe te begrijpen waarom haar langdurig verblijf niet wordt aanvaard als een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De vaststelling dat verzoekster omwille van het feit dat de behandeling van haar asielpprocedure enige tijd in beslag nam geen *“recht op verblijf”* heeft vormt evenmin een antwoord op de vraag waarom haar langdurig verblijf niet kan worden weerhouden als een reden die een zeer ernstige belemmering vormt om haar verblijfsaanvraag vanuit het buitenland in te dienen. Verweerder verliest hier zelfs uit het oog dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen de vraag of er redenen zijn om een vreemdeling toe te laten om zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in het Rijk te laten indienen en of er, in een tweede fase – indien de eerste vraag bevestigd werd beantwoord – redenen zijn om deze aanvraag in te willigen (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Het gegeven dat verzoekster zelf aan de basis ligt van of *“verantwoordelijk is”* voor het feit dat zij reeds lang in het Rijk verblijf doet verder geen afbreuk aan het gegeven dat in se niet wordt betwist dat zij al meer dan tien jaar België is en laat ook niet toe te begrijpen waarom dit feit geen belangrijke hinderpaal zou kunnen vormen of het voor verzoekster zelfs onmogelijk zou kunnen maken om een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure in te dienen. Er dient daarenboven te worden geduid dat het loutere feit dat een vreemdeling mee aan de basis ligt van een situatie die er eventueel kan toe leiden dat hij geen aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd kan indienen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post geen afbreuk doet aan het feitelijke bestaan van deze situatie. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt ook niet dat een door de vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf indiene zelf gecreëerde situatie geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken. Verweerder gaat hier schijnbaar aan voorbij.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat de motivering van de bestreden beslissing niet pertinent en draagkrachtig is. Verweerder lijkt dit in de nota met opmerkingen ook te erkennen daar hij stelt dat *“de formulering wat ongelukkig [is]”*. Verweerders betoog in zijn nota met opmerkingen dat een langdurig verblijf niet kan worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid – een beoordeling die de Raad niet dient te maken – doet voorts geen afbreuk aan het gegeven dat verweerder dient te voorzien in een deugdelijke motivering en hierbij de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient te respecteren.

Verzoekster kan derhalve worden gevolgd waar zij stelt dat de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 werd miskend.

Gelet op voorgaande vaststelling dat verweerder een overweging die slechts dienstig is bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf gebruikte ter onderbouwing van zijn standpunt dat deze aanvraag onontvankelijk is, dient bovendien ook te worden geduid dat verzoekster terecht voorhoudt dat verweerder het begrip *“buitengewone omstandigheden”*, zoals bedoeld in artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft miskend door uit het oog te verliezen dat de toetsing aan dit begrip louter inhoudt dat wordt nagegaan of, rekening houdende met de aangevoerde omstandigheden, het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland niet zeer moeilijk of onmogelijk is. Verzoekster voert tevens terecht aan dat verweerder ook nog verkeerdelijk uitgaat van de veronderstelling dat een *“onoverkomelijk nadeel”* moet worden aangetoond.

Ook een schending van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan derhalve worden vastgesteld.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 juli 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK